

LA LLEGENDA DE "EL PI DEL SOLDAT"

Explica la llegenda que durant la guerra de successió, quan s'enfrontaven els partidaris dels dos pretendents al tron, l'Arxiduc s'Austria que regnà com a Carles III i el duc d'Anjou, un soldat Jove, fart de veure tanta barbarie i tanta mort al seu voltant va decidir abandonar el seu exèrcit. En la seva fugida però va rebre un tret que el va ferir de mort. El soldat arrossengant-se com va poder va aconseguir d'arrecerar-se sota un pi que s'alçava majestuós dalt d'un turó.

D'allà estant, va mirar al seu voltant i va somriure, per fi havia descobert la riquesa més gran del món. No era, com tots aquells que lluitaven creien, el fet de tenir terres, o bestiat sinó tot allò que aquell pi tenia al seu voltant i que no es disputava amb ningú: la llibertat, l'aire pur que gronxava les seves branques, la terra que el sostenia i alimentava, els arbres que l'envoltaven, els animals que descansaven sobre la seva ombra, la immensitat del mar i del cel, l'aigua de la pluja que el refrescava i apagava la seva set, l'udol del vent, el cant dels ocells, les confidències dels enamorants que descansaven als seus peus, la llum del sol que l'escalfava, el reflex de la lluna sobre el mar, el tintineig de les estrelles...i tot això i més, ho compartia sense demanar res a canvi.

Aquest soldat va quedar tant impressionat pel seu descobriment que només demanava la mort que el deixés descansar per sempre al costat d'aquell arbre del que tant havia après i aquesta, el va escoltar i va respondre les seves pregàries. De fet, lèndemà ningú no va trobar ni rastre del soldat, en el seu lloc però van observar que el tronc d'aquell pi tant foro s'havia obert i que de dins n'havia brotat un nou tros. Molts van dir que el soldat tant havia desitjat formar part d'aquella riquesa que la mort li va concedir aquest últim desig permetent-li formar part d'aquell pi del que tant havia après, el qual d'aleshores ençà es va conèixer com el pi del soldat.